

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **HK ENGINEERING s. r. o.**, se sídlem Havlíčkova 1053, Chrudim, zast. JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Bubeníčkova 502/42, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I. Wista s. r. o.**, se sídlem Dlouhé díly 414, Zlín, zastoupené JUDr. Vladimírem Töglem, advokátem se sídlem Ostrovského 253/3, Praha 5, **II. VÍTKOVICE ENGINEERING a. s.**, se sídlem Ruská 1142/30, Ostrava, zast. Mgr. Janem Tejkalem, advokátem se sídlem Helfertova 2040/13, Brno, o přezkoumání rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 24. 11. 2014, č. j. ÚOHS-R315,316/2014/VZ-24864/2014/321/TNo, ve znění opravného rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 4. 12. 2014,
č. j. ÚOHS-R315,316/2014/VZ-25507/2014/321/TNo, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2017, č. j. 29 Af 90/2014 – 153,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí předsedy

žalovaného ze dne 24. 11. 2014 ve znění rozhodnutí ze dne 4. 12. 2014 (dále jen rozhodnutí předsedy žalovaného). Tímto rozhodnutím bylo podle § 90 odst. 4 ve spojení s § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2014 a řízení ve věci bylo zastaveno.

[2] V prvoinstančním rozhodnutí žalovaný výrokem I. deklaroval, že zadavatel (druhá osoba zúčastněná na řízení) nedodržel postup stanovený v § 76 odst. 6 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách tím, že žalobce vyloučil z účasti v zadávacím řízení pro nesplnění zadávacích podmínek, aniž by transparentně uvedl důvody pro jeho vyloučení. Jako opatření k nápravě pak žalovaný výrokem II. zrušil rozhodnutí zadavatele o vyloučení žalobce z účasti v zadávacím a všechny následné úkony učiněné zadavatelem v předmětném zadávacím řízení, včetně rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky. V části směřující proti posouzení prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách vybraným uchazečem a v části směřující proti neumožnění bezodkladného nahlédnutí do protokolu o posouzení kvalifikace a zprávy o posouzení a hodnocení nabídek pak žalovaný návrh žalobce podle § 118 odst. 5 písm. c) zákona o veřejných zakázkách zamítl, neboť v tomto rozsahu nebyl podán oprávněnou osobou.

[3] V odůvodnění napadeného rozhodnutí předseda žalovaného uvedl, že dne 20. 10. 2014 od zadavatele obdržel oznámení o zrušení předmětného zadávacího řízení, jehož přílohou bylo rozhodnutí zadavatele o zrušení zadávacího řízení ze dne 20. 10. 2014. Toto rozhodnutí zadavatel odeslal k uveřejnění do Věstníku veřejných zakázek dne 21. 10. 2014 a téhož dne i do Úředního věstníku Evropské unie, kde bylo uveřejněno dne 24. 10. 2014. Žalobce podaným návrhem mimo jiné usiloval o zrušení a opakování úkonů zadavatele, čemuž žalovaný rozhodnutím vydaným v prvním stupni vyhověl. Následně však zadavatel zrušil předmětné zadávací řízení a *de facto* završil (byť neúspěšně) proces zadávání. Z povahy věci tak již nelze rozhodnutí vydané v prvním stupni z pohledu správnosti postupu zadavatele přezkoumat, neboť již není materie, která by mohla být posouzena. Nejdříve musí existovat zadávací řízení, ve kterém může zadavatel provádět úkony, aby tyto úkony bylo možno přezkoumat a případně uložit opatření k nápravě ve smyslu § 118 zákona o veřejných zakázkách. Tato podmínka však v dané věci již není splněna, neboť zadávací řízení, ve kterém by zadavatel mohl činit úkony, pozbylo existence. Ze strany žalovaného se tak již nemůže jednat o přezkum postupu zadavatele při „zadávání" předmětné veřejné zakázky. Vzhledem ke zrušení předmětného zadávacího řízení zadavatelem předseda žalovaného konstatoval, že návrh žalobce se stal bezpředmětným, neboť žalovaný již z logiky věci nemůže věcně rozhodnout, což zároveň vylučuje vrácení věci žalovanému k novému projednání. Vyloučeno je ovšem i potvrzení rozhodnutí žalovaného, neboť uložené nápravné opatření již nemůže být vykonáno.

[4] Námitkami uvedenými v rozkladech zadavatele a žalobce se předseda Úřadu nemohl zabývat, a to vzhledem k tomu, že nebyl naplněn procesní rámec pro věcný přezkum. Podle § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách může žalovaný uložit nápravné opatření (potažmo přezkoumat jeho uložení) pouze do okamžiku uzavření smlouvy v rámci existujícího zadávacího řízení (s výjimkou případů, kdy navrhovatel brojí proti samotnému zrušení zadávacího řízení zadavatelem, což však není projednávaný případ).

[5] Předseda žalovaného současně dospěl k závěru, že rozhodnutí ve věci nemůže mít vliv na rozhodnutí o náhradě škody. Uchazeč v zadávacím řízení nemá žádné subjektivní veřejné právo na to, aby se stal vítězným uchazečem, kterému bude veřejná zakázka přidělena, ani na to, aby s ním byla uzavřena smlouva. Tím, že žalovaný rozhodl o vadách zadávacího řízení, není nijak dáno, že i po novém posouzení žalobcovy nabídky by tento byl vybraným uchazečem, jenž by měl případně právo na uzavření smlouvy se zadavatelem. Žalovaný provedl nezávislý přezkum zadávacího řízení, jak žalobce požadoval v návrhu, avšak poté došlo k takovým změnám v zadávacím řízení, že je odůvodněn postup podle § 90 odst. 4 správního řádu. Žalobcem tvrzená škoda tedy nemůže být důvodem pro jiné rozhodnutí ve věci než zastavení řízení pro bezpředmětnost.

[6] Krajský soud posoudil uplatněné žalobní námitky v plném rozsahu, za stěžejní však považoval tu, v níž žalobce tvrdil nesprávnou aplikaci procesních předpisů a po předsedovi žalovaného se domáhal vydání meritorního rozhodnutí podle § 90 odst. 4 správního řádu, neboť takové rozhodnutí může mít dle jeho názoru význam pro náhradu škody. Při posouzení této otázky vycházel krajský soud z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 As 249/2014-43, ve věci *T-Mobile Czech Republic*, v němž kasační soud zodpověděl většinu otázek vznesených žalobcem i v nyní projednávané věci. Krajský soud neshledal důvodu, pro nějž by se měl od závěrů Nejvyššího správního soudu zde uvedených odchýlit.

[7] Nepominul přitom, že Nejvyšší správní soud ve zmiňované věci rozhodoval na poněkud odlišném právním základě, neboť posuzoval postup žalovaného za situace, kdy se před konečným rozhodnutím o návrhu podaném podle § 114 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, směřujícímu k vydání rozhodnutí podle § 118 odst. 1 téhož zákona, zjistí, že v průběhu řízení byla uzavřena smlouva na veřejnou zakázku. Nejvyšší správní soud řešil, zda má žalovaný řízení o návrhu zastavit podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, nebo zda má návrh zamítnout podle § 118 odst. 5 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, přičemž v tomto druhém případě by se měl vyslovit ke splnění jednotlivých podmínek podle § 118 odst. 1 citovaného zákona a o nesplnění některé z nich rozhodnutí podle § 118 odst. 5 písm. a) zákona o veřejných zakázkách opřít.

[8] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v takovém případě odpadl předmět řízení a žalovaný musí řízení zastavit podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, neboť návrh se stal zjevně bezpředmětným. Za klíčové pro posouzení nyní projednávané věci však považoval krajský soud názor Nejvyššího správního soudu, že předmětem řízení zahájeného návrhem dle § 114 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách je „*trvající zadávací řízení, které lze korigovat uložením opatření dle § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách*“; jinak řečeno předmětem řízení je posouzení možnosti uložení opatření k nápravě, tj. napravení pochybení zadavatele v zadávacím řízení v době, kdy je ještě lze napravit. Krajský soud je toho názoru, že zrušení zadávacího řízení (rozhodnutím zadavatele) má pro možnost žalovaného uložit nápravné opatření dle § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách zcela shodné účinky jako uzavření smlouvy. Z tohoto důvodu jsou podle něj závěry Nejvyššího správního soudu v citované věci plně přenositelné i na nyní posuzovaný případ.

[9] Pokud pak jde o otázku případné náhrady škody, krajský soud konstatoval, že Nejvyšší správní soud se zabýval komplexním způsobem i touto problematikou [tak

ostatně učinil např. již v rozsudku ze dne 26. 6. 2013, č. j. 7 Afs 79/2012-37 (věc *MHM Computers*)]. Zopakoval tedy, že zrušení úkonu (rozhodnutí) zadavatele žalovaným není nezbytným předpokladem pro uplatnění nároku na náhradu škody způsobené porušením povinností zadavatele při zadávání veřejné zakázky. Nejedná se odpovědnost státu ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci. Zadávání veřejných zakázek není výkonem veřejné moci, jde o civilní kontraktační proces modifikovaný zvláštními předpisy závaznými pro veřejné zadavatele a další subjekty. Odpovědnost zadavatele za škodu způsobenou dodavateli či uchazeči o veřejnou zakázku je pak občanskoprávním odpovědnostním vztahem. Soudy rozhodující v občanském soudním řízení jsou přitom kompetentní i k posouzení otázky, zda došlo k porušení povinností zadavatele vyplývajících z právních předpisů upravujících zadávání veřejných zakázek, což je jedním ze základních předpokladů vzniku odpovědnosti zadavatele za škodu.

[10] K tomu krajský soud doplnil, že i v případě, že by předseda Úřadu postupoval tak, jak navrhoval žalobce, a v řízení by pokračoval, musel by rozhodnutí žalovaného změnit tak, že se návrh zamítá podle § 118 odst. 5 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, neboť vzhledem k aktuálnímu skutkovému stavu by nebylo možno uložit nápravné opatření. V tomto ohledu krajský soud zdůraznil, že civilní soudy rozhodující o žalobě na náhradu škody způsobené zadavatelem by ani případným závěrem předsedy žalovaného o pochybení zadavatele vysloveným v odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí návrhu nebyly vázány. Nejedná se totiž ani o rozhodnutí o osobním stavu ani o rozhodnutí o tom, že byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt (srov. § 135 odst. 1 občanského soudního řádu). Naopak, lze uvést, že žalobce by v případném civilním řízení nepochybně mohl odkazovat na rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2014, posléze zrušené předsedou žalovaného a argumentovat závěry v něm uvedenými. Z žalobních tvrzení tak není dostatečně patrné, z čeho žalobce dovozuje důležitost meritorního rozhodnutí předsedy žalovaného z hlediska náhrady škody podle zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci za situace, kdy žalobci bylo rozhodnutím žalovaného v podstatném rozsahu vyhověno.

[11] Krajský soud tak uzavřel, že napadené rozhodnutí předsedy žalovaného jednak není v rozporu s § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, ale není ani v rozporu s § 90 odst. 4 správního řádu, podle něhož „[j]*estliže odvolací správní orgán zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, bez dalšího zruší napadené rozhodnutí a řízení zastaví, ledaže jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků*“. Je tomu tak proto, že „významem pro náhradu škody“ je míněna právě náhrada škody podle zákona č. 82/1998 Sb. (srov. např. Vedral, J.: *Správní řád. Komentář. II. aktualizované a rozšířené vydání*, Praha, BOVA POLYGON, 2012, str. 782), nikoli případný civilní odpovědnostní vztah mezi účastníky řízení. Mimoto ani v případě, že by řízení nebylo zastaveno, nemohl by předseda žalovaného rozhodnout jinak než zamítavým výrokem. Jak však plyne ze shora uvedeného, rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže není nezbytným předpokladem pro uplatnění nároku na náhradu škody způsobené porušením povinností zadavatele při zadávání veřejné zakázky.

[12] Další námitky ohledně procesního postupu žalovaného či předsedy žalovaného pak krajský soud vyhodnotil jako nedůvodné, neboť i když postup žalovaného nebyl bezvadný, jeho pochybení neměla žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[13] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen stěžovatel) z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[14] K důvodu pod písmenem d) předně namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť krajský soud neuvedl konkrétní právní předpis, ze kterého dovodil své právní posouzení, a odkázal pouze na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Další důvod nepřezkoumatelnosti (a dílem i nezákonnosti) pak stěžovatel spatřuje ve způsobu, jakým se krajský soud vypořádal s namítanými procesními pochybeními žalovaného, které měly spočívat v tom, že mu v průběhu řízení o rozkladu nebylo umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí, ač byly v tomto řízení doplňovány, nové důkazy nebyly řádně provedeny, stěžovateli nebylo umožněno nahlédnout do spisu, a žalovaný mu ani neposkytl kopie jím vyžádaných listin.

[15] K důvodu pod písmenem a) pak stěžovatel uvedl, že žalovaný věc nesprávně právně posoudil, když nesprávně interpretoval a na věc aplikoval § 90 odst. 4 správního řádu v souvislosti s § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu a § 88 odst. 2 správního řádu. Stejného pochybení se pak dopustil i krajský soud, který v tomto směru zcela rezignoval na svou přezkumnou funkci. Podle názoru stěžovatele bylo povinností krajského soudu posoudit zákonnost a správnost napadeného rozhodnutí, nikoliv přezkoumávat, zda správní žaloba obsahuje odůvodnění důležitosti vydání správního rozhodnutí. To, zda správní rozhodnutí mělo pro stěžovatele význam ve vztahu k nároku na náhradu škody (vůči žalovanému jako správnímu úřadu), měl přezkoumat žalovaný. Pokud tak neučinil, zatížil své rozhodnutí vadou a z tohoto důvodu je jeho rozhodnutí nezákonné.

[16] Pokud by krajský soud posoudil řádně napadené rozhodnutí, musel by dle názoru stěžovatele uzavřít, že po zrušení zadávacího řízení nedošlo k tomu, že by toto řízení „pozbylo existence“. Stěžovatel v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 7. 2016, sp. zn. 25 Cdo 1409/2015, podle něhož ani následné zrušení zadávacího řízení nezbavuje zadavatele odpovědnosti za jednání před tímto zrušením. O rozkladech tak mohlo být rozhodnuto a správní řízení nemuselo být zastaveno. Závěry žalovaného, že důvody, jež uváděl stěžovatel, nejsou dostatečným důvodem pro další vedení řízení, nejsou řádně odůvodněny a nesplňují ani požadavky prosté logiky. Krajský soud se pak uspokojil s pouhým konstatováním, že se žalovaný otázkou naplnění podmínek pro postup podle § 90 odst. 4 správního řádu zabýval v bodech 36 až 38 napadeného správního rozhodnutí.

[17] Jestliže pak krajský soud uvedl, že stěžovateli bylo rozhodnutím žalovaného v podstatném rozsahu vyhověno, pak se jedná o závěr v rozporu s obsahem samotné správní žaloby. Stěžovatel totiž napadl správní žalobou rozhodnutí předsedy žalovaného, jímž zrušil prvostupňové rozhodnutí svého úřadu a řízení zastavil, nelze tudíž mluvit o vyhovění požadavkům stěžovatele.

[18] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[19] Ve vyjádření ke kasační stížnosti odmítl žalovaný oprávněnost všech kasačních námitek, svůj názor podpořil obsáhlou argumentací.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížnostních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[21] Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Jak bylo již uvedeno výše, stěžovatel spatřuje jeho nepřezkoumatelnost v tom, že krajský soud neidentifikoval a následně nevyložil řádně ustanovení zákona, jež dopadají na projednávanou věc, a dále se nevypořádal beze zbytku s námitkami proti procesnímu postupu předsedy žalovaného. Nejvyšší správní soud však výhrady stěžovatele nesdílí.

[22] Pojem nepřezkoumatelnosti není zákonem definován, doktrína pak rozlišuje nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost se obecně považuje takové rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak o věci soud vlastně rozhodl, nebo je-li zásadní rozpor mezi výrokem a jeho odůvodněním, případně též tehdy, pokud vůbec není zřejmé, co je ještě výrok a co už odůvodnění rozhodnutí. Vadou nepřezkoumatelnosti je stižen i zrušující rozsudek krajského soudu, v němž není řádně formulován právní názor, jímž by měl být správní orgán vázán v dalším průběhu řízení.

[23] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů pak zahrnuje především nedostatek důvodů skutkových, spíše výjimečně lze pod tento pojem zahrnout i nevypořádání žalobních bodů, a to především v tom případě, kdy z rozhodnutí soudu nejsou vůbec seznatelné důvody rozhodnutí. Pod pojem nepřezkoumatelnosti naopak nelze zařadit dílčí vady odůvodnění soudního rozhodnutí, které nebrání Nejvyššímu správnímu soudu učinit si úsudek o zákonnosti jeho výroku. V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná, že k tomu, aby bylo možno považovat rozhodnutí krajského soudu za přezkoumatelné, nemusí soud reagovat na každý argument obsažený v podání účastníka řízení, pokud proti uplatněným námitkám postaví ucelenou koncepci řešení sporné otázky a z jeho názoru lze odpověď na vznesené námitky a k nim uplatněné argumenty dovodit.

[24] Z textu napadeného rozsudku je zřejmé, že ten žádnou z výše uvedených vad netrpí. Výroky rozsudku jsou určité a srozumitelné, odůvodnění je s těmito výroky v souladu. Rovněž tak odůvodnění rozsudku splňuje (a to v nejvyšší míře) všechny požadavky na ně kladené. Krajský soud zcela správně vystihl podstatu problému a vyložil příslušná ustanovení zákona. Správně se tedy nejprve na půdorysu ustanovení § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách zabýval otázkou, co bylo v projednávané věci předmětem správního řízení, poté se konsekventně vypořádal s otázkou právních účinků zrušení zadávacího řízení a závěry zde učiněné poté zohlednil při výkladu a aplikaci ustanovení § 90 odst. 4 správního řádu. Podrobně přitom rozebral i otázku případné náhrady škody a možnost vydání meritorního rozhodnutí v rozkladovém řízení. Vzhledem k tomu, že podstatou projednávané věci bylo posouzení procesní právní otázky, jež měla svůj původ ve zrušení zadávacího řízení, zodpověděl krajský soud adekvátně i námitky ohledně předchozího postupu žalovaného a vysvětlil, proč podle jeho názoru neměly případné vady v postupu žalovaného žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud tak

shrnuje, že námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku je zjevně nedůvodná, o čemž svědčí ostatně i to, že v další části kasační stížnosti stěžovatel s právními závěry, k nimž krajský soud dospěl, obsáhle (byť nepříliš trefně) polemizuje.

[25] Nejvyšší správní soud ovšem nesdílí ani výhrady stěžovatele k posouzení předmětné procesní právní otázky. Mezi účastníky není sporný skutkový stav, je tedy možno konstatovat, že otevřené zadávací řízení k nadlimitní veřejné zakázce s názvem *„Záměna technologií v lakovně VPE z důvodu snižování emisí“*, jehož oznámení bylo odesláno dne 10. 9. 2014 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 11. 9. 2013 ve znění opravy ze dne 30. 10. 2013 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 13. 9. 2013 ve znění opravy ze dne 2. 11. 2013, bylo zrušeno rozhodnutím zadavatele ze dne 20. 10. 2014, odeslaným do Věstníku veřejných zakázek dne 21. 10. 2014 a téhož dne i do Úředního věstníku Evropské unie, kde bylo uveřejněno dne 24. 10. 2014.

[26] Žalovaný i krajský soud pak vycházeli ze skutečnosti, že předmětem řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2014 bylo uložení opatření k nápravě zadavateli formou zrušení rozhodnutí zadavatele o vyloučení stěžovatele z účasti v zadávacím řízení a všech následných úkonů učiněných zadavatelem v předmětném zadávacím řízení včetně rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější zakázky. Po zrušení zadávacího řízení tento předmět správního řízení odpadl, neboť žalovaný může s ohledem na ustanovení § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách uložit nápravné opatření pouze do okamžiku uzavření smlouvy, tedy pouze v rámci existujícího zadávacího řízení.

[27] Stěžovatel s tímto názorem vyjádřil nesouhlas, z jeho podání však není zcela zřejmé, jaký názor na tuto otázku vlastně zastává a jakým způsobem by měl podle něj žalovaný ve věci rozhodnout. Pokud totiž s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu namítá, že ani zrušení zadávacího řízení nezbavuje zadavatele odpovědnosti za úkony předtím učiněné, pak je nutno zdůraznit, že tuto tezi nikdo nepopírá a krajský soud s ní ve svých úvahách takto pracuje. *Ratio decidendi* jeho rozhodnutí však tkví v tom, že nároky vyplývající z odpovědnosti zadavatele musí stěžovatel uplatňovat v řízení občanskoprávním a že pro toto řízení je rozhodnutí žalovaného o nápravných opatřeních bez významu. Zároveň krajský soud zdůraznil, že možnost odvolacího (či jako v tomto případě rozkladového orgánu) vydat podle § 90 odst. 4 správního řádu meritorní rozhodnutí i v případě, že jsou jinak dány podmínky pro zastavení řízení ve věci, je vázáno na možné řízení o náhradě škody způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným postupem správního orgánu podle zákona o odpovědnosti za škovu způsobenou při výkonu veřejné moci. Do tohoto režimu rozhodnutí či jiné úkony zadavatele nespadají.

[28] Tyto závěry stěžovatel v kasační stížnosti zcela pominul, nevznesl proti nim žádné konkrétní námitky a neuplatnil žádnou argumentaci, s níž by se Nejvyšší správní soud měl a mohl nějak vypořádat. Nejvyšší správní soud proto na tomto místě jen poznamenává, že úvahy krajského soudu jsou výstižné, opřené o zákon i relevantní judikaturu a s jeho závěry se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje. K této otázce tedy pro stručnost odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku.

[29] Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodné i námitky směřující k vypořádání tvrzených procesních chyb správního řízení. Zde je třeba zdůraznit, že ke zrušení správního rozhodnutí nevede jakékoliv procesní pochybení ze strany správního orgánu, ale

jen takové, které mohlo mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Musí tedy svojí povahou jít o taková pochybení, která by ve svém důsledku mohla dovést správní orgán k jinému výroku rozhodnutí, než by v případě řádného průběhu řízení učinil. Jak bylo již rozebráno výše, podstatou projednávané věci bylo posouzení procesní právní otázky aplikace ustanovení § 90 odst. 4 správního řádu, konkrétně toho, zda po zrušení zadávacího řízení byly splněny podmínky k tomu, aby rozkladový správní orgán rozhodl o podaných rozkladech meritorně, jak stěžovatel požadoval. Jestliže stěžovatel nijak nezpochybnil základní fakt zrušení zadávacího řízení, k němuž došlo v průběhu správního řízení o opatřeních k nápravě, nemají ostatní jeho námitky na posouzení předmětné právní otázky žádný vliv a zákonnost výroku napadeného rozhodnutí by nebyly sto ovlivnit ani v případě, že by se všechna jeho tvrzení uvedená v žalobě zakládala na pravdě. I v tomto bodu tedy dává Nejvyšší správní soud krajskému soudu v plném rozsahu za pravdu a nepovažuje za nutné se jednotlivými námitkami stěžovatele, v nichž dovozuje procesní chyby v rozkladovém řízení, dále zaobírat.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[30] Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek krajského soudu je zákonný, kasační stížnost proti němu podanou proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[31] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost, nemají proto ani právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 29. června 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu